

Door ernstige krankheid verhinderd de plichten daaraan verbonden vóór de Kerstvacantie te vervullen, breng ik hier mijn dank aan mijn vriend en ambtgenoot Dr. J. Woltjer voor al wat hij, als Pro-rector, toen voor mij is geweest en voor mij heeft gedaan. Uit de vensters van mijn ziekekamer heb ik de boomen van de stadsgracht zien dorren, niet zonder vreeze vaak van lentegroen niet weer te zien. God, Dien ik aanriep in den dag der benauwdheid, heeft mij uitgeholpen. Hem zij ook hier mijn dank.

Mijn eerste plicht, dien ik als Rector vervulde, was de zeer droeve van te moeten spreken bij het graf van mijn ambtgenoot P. Biesterveld. Laat mij hier mogen herhalen wat ik daar heb gezegd, dat zijn sterven voor ons ook hierom zulk een zwaar verlies is, wijl door hem de Nieuw-Testamentische studiën tot een hoogte aan onze Universiteit waren opgevoerd, op welke zij tot dusver nog niet hadden gestaan.

Tot zulk een droeven plicht zag ik mij als Rector nog eenmaal geroepen, toen in het stille Vorden onze Curator Dr. A. J. W. Monnik werd uitgedragen. Ik mocht, wat hij voor onze Universiteit is geweest, in dankbare herinnering aan zijn groeve doen gedenken.

En waar ik onzen dooden gedenk, daar vergeet ik niet de ontroering bij en het medegevoel onzer ziel met de smart van onzen hooggeachten Professor Rutgers over het sterven zijner trouwe en liefdevolle gade, die voor onze beginselen en onze Universiteit op menigerlei wijze getoond had een zoo warm hart te bezitten.

Maar niet alleen van weedom en smart, doch ook van wat ons hart verblijdde heb ik te spreken.

De Universiteit van Leuven erkende de weten-